

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku J. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 czerwca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 czerwca 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adw. I. P., Kancelaria Adwokacka w W., ul. P. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) z uwzględnieniem kwoty podatku od towarów i usług w obowiązującej stawce - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa strony w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) oddalił apelację J. P. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 lutego 2013 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. z dnia 4 czerwca 2012 r. w przedmiocie odmowy przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W podstawach orzeczeń Sądów *meriti* legło ustalenie poczynione na podstawie opinii biegłych sądowych, że ubezpieczony nie jest

niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji albo o uchylenie wyroków Sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W., ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 233 § 1 w związku z art. 391, 378 § 1 oraz art. 382 k.p.c. przez przyjęcie ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji za własne bez jakichkolwiek rozważań merytorycznych oraz art. 477^{14a} k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. na skutek oddalenia apelacji, mimo że w toku postępowania przed Sądem Apelacyjnym powstały nowe okoliczności dotyczące stwierdzenia niezdolności do pracy. Skarżący wskazał również na naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez uznanie, że nie spełnił przesłanek nabycia prawa do renty wynikających z tego przepisu.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność, wskazując, że bez głębszej analizy widoczne jest, że powinna być uwzględniona. Mają o tym świadczyć przywołane w podstawach skargi zarzuty naruszenia przepisów postępowania oraz to, że pogorszenie się jego stanu zdrowia kwalifikujące go do renty z tytułu niezdolności do pracy powstało w toku rozpoznawania sprawy przez Sąd pierwszej instancji i była to nowa okoliczność, o której mowa w art. 477¹⁴ § 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W ramach przedsądu ocenie w tym zakresie podlegają tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie są badane podstawy skargi określone w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., więc wymagane jest samodzielne i odrębne uzasadnienie wniosku (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Przytaczanie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do opisu zarzutów ujętych w podstawach skargi nie świadczy o jej oczywistej zasadności i nie może być skuteczne.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).